

13de JAARGANG, NR. 242
17 AUGUSTUS 2015

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

3 JAZZ OP PAPIER

4 JAZZ OP DE PLAAT

Eve Beuvens, Andy Sheppard,
 Miles Davis, Mathias Eick, Tré,
 Mario Pavone, Romero,
 Bart Maris, Toine Thys e.a.

EN VERDER:

13 New York Calling (Roos Plaatsman)

14 Over de globe (Mike del Ferro)

15 Bestsellers Jazzcenter Den Haag

16 Gouwe ouwe (Hessel Fluitman)

18 Festivals september

JAZZFLITS 243

staat **14 SEPTEMBER** op

<http://www.jazzflits.nl>

JAZZFLITSEN

Festival Jazz Behind the Beach terug

Het Zandvoortse jazzfestival Jazz Behind the Beach is terug. Vooralsnog met één podium en op één dag. Het festival vindt op 8 augustus vanaf 19.00 uur op het Raadhuisplein plaats. Het festival Jazz Behind the Beach stierf in 2012 een stille dood, na een korte opleving in dat jaar en 2011. Volgens organisator Ton Arissen was dat een kwestie van geld. Voor de editie van dit jaar is 30.000 euro beschikbaar, onder meer uit het Holland Casino Fonds. Als het weer meezit en de opbrengst van het festival voldoende is, zal Arissen volgend jaar weer een editie organiseren.

Nieuw album Amina Figarova

Pianiste Amina Figarova legt de laatste hand aan een nieuw album. De titel: "Blue Whisper". Op de cd staan tien stukken. Ze werden opgenomen met Wayne Escoffery en Marc Mommaas op saxofoon, Alex Pope Norris en Ernie Hammes op trompet, Luques Curtis en Yasushi Nakamura op bas, Jason Brown op drums, Anthony Wilson op gitaar, Sarah Elisabeth Charles als zangeres, Bart Platteau op fluit en Amina Figarova zelf op piano. De Amerikaanse release wordt 6 en 7 oktober luister bijgezet met optredens in de Jazz Standard (New York).

ZOMERFREQUENTIE JAZZFLITS

Jazzflits verschijnt twintig keer per jaar. Het grootste deel van het jaar is dat eens in de twee weken. In de komende zomermaanden **juni, juli, augustus en september** nemen we wat gas terug en komen we **eens per vier weken** uit. In oktober pakken we de draad van twee keer per maand weer op.

●
 ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

Fay Claassen in 2011 in De Doelen (R'dam). (Foto: Rosaria Macri)

FAY CLAASSEN BETOONT EER AAN RITA REYS

Op initiatief van de stichting Jazz Impuls betoont zangeres Fay Claassen het komend theaterseizoen eer aan wijlen Rita Reys. Zij doet dat in een reeks van tientallen concerten. De twee openingsconcerten zijn op 19 september in Rotterdam, de geboorteplaats van Rita Reys in Theater Lantaren Venster en op 20 september in het Concertgebouw te Amsterdam, de stad waar Reys voor de laatste keer, drie weken voor haar dood optrad. Claassen wordt begeleid door Peter Beets (piano), Ruud Jacobs (bas) en Martijn van Iterson (gitaar). Zij waren ook de begeleiders van Rita Reys. Van de tournee wordt een live-cd gemaakt. (<http://www.jazzimpuls.nl>)

NIEUWS

Medewerker Henk de Boer overleden

Na een slepende ziekte is zaterdag 1 augustus onze medewerker Henk de Boer overleden. Henk was 78 jaar oud. Henk de Boer was publicist, vormgever en fotograaf, maar bovenal een gedreven jazzliefhebber. In zijn woonplaats Bussum en omgeving was Henk in jazzkringen een bekend gezicht. Hij dook bij veel jazzevenementen op. De vonk voor jazz sloeg over toen Henk op jonge leeftijd 'The Benny Goodman Story' in de bioscoop zag. Hij besloot ter plekke om klarinetles te nemen. Via Goodman

kwam Henk bij Coleman Hawkins, Ben Webster, Lionel Hampton terecht en lessen op alt- en tenorsax volgden. Zijn leven lang was Henk een jazzambassadeur. Zo had hij jarenlang een jazzprogramma op de lokale radio en hield hij de website JazzinhetGooi.nl in de lucht. Ook was hij betrokken bij jazzclub Langs de Lijn in Bussum. Toen Jazzflits in 2004 - na dertien nummers - dreigde te verdwijnen door problemen met de distributie, stak Henk ons spontaan per e-mail de helpende hand toe. Wij kenden Henk niet, maar hij maakte voor ons gratis een website en een verzendprogramma. In een tijd dat zo iets nog een dure grap was. Sindsdien had Henk bij ons de eretitel 'Redder van Jazzflits'. Henk werd bovendien onze webbeheerder en heeft Jazzflits op dat gebied zo'n tien jaar met raad en daad bijgestaan, hoe druk hij het ook had met zijn andere activiteiten. Wij hebben de bijdrage van Henk de Boer altijd enorm gewaardeerd en zullen hem missen.

Hans van Eeden,
hoofdredacteur Jazzflits

WERKING LINKS IN JAZZFLITS

In Jazzflits zijn links opgenomen naar bijvoorbeeld filmpjes op You Tube, geluidsfragmenten of websites van muzikanten. Werken deze links niet, dan is het zaak om het pdf-bestand van Jazzflits eerst op uw pc of laptop te downloaden. Het is mogelijk dat de links niet werken op een tablet of smartphone. Dan is het kopiëren en plakken van de link in uw browser de oplossing.

PODIA

ROTTERDAMS JAZZCAFÉ DIZZY WEER TE KOOP

Jules Deelder verrichtte in 2012 de heropening van Dizzy. (Foto: Joke Schot)

Het Rotterdamse jazzcafé Dizzy staat te koop. Het is de derde keer in vijf jaar dat het café van eigenaar zal gaan wisselen. Dizzy ging in 2011 en 2013 failliet.

De huidige uitbaters, Pieter Melchers en Stan Houppermans, namen het café in 2013 over. Het werd vorig jaar nog van onder meer een nieuwe riolering en verwarmingsinstallatie voorzien. Heineken is de hoofdhuurder van het pand. Via makelaar Knook & Verbaas zijn de aanwezige inventaris, goodwill en exploitatierechten te koop voor 95.000 euro. De huurprijs van Dizzy is ruim 4.000 euro per maand. "Er is een gezellige bar en een podium waar menig jazzcoryfee al heeft opgetreden. Op dit moment is er een vaste line up van artiesten die menig gezellig avondje verzorgt", zo is te lezen op de website van de makelaar. Jazzcafé Dizzy opende in 1977 zijn deuren aan de 's Graven-dijkwal. In juli 2011 werd het failliet verklaard, maar in januari 2012 volgde de heropening door Jules Deelder. Uitbater David Crouwel friste de zaak op, maar liet de aloude sfeer intact. In 2013 ging Dizzy andermaal failliet. Toen traden Melchers en Houppermans naar voren als bedrijfsvoerders. Onder hun leiding ging de zaak op 12 oktober 2013 weer open. "Dizzy verdient het om weer voor iedereen een gezellige jazzclub te zijn. Je kunt er terecht voor een smakelijke betaalbare maaltijd, concerten of gewoon een gezellige avond in de kroeg", aldus de twee uitbaters indertijd.

Zaanse concertreeks heeft nieuwe naam

De concertreeks Jazz in Serah in Zaandam gaat in het vervolg door het leven als Jazz Inverdan. Inverdan is een Zaanse naam die 'iets van de weg gelegen' betekent. Dat is van toepassing op de nieuwe locatie, De Vermaning in Zaandam, maar ook op de muziek die de reeks presenteert. Die gaat niet over gebaande paden. Eerder vonden de concerten plaats in Serah Artisan, maar dat bestaat niet meer. De reeks in De Vermaning start 20 september met het Michael Moore Quartet.

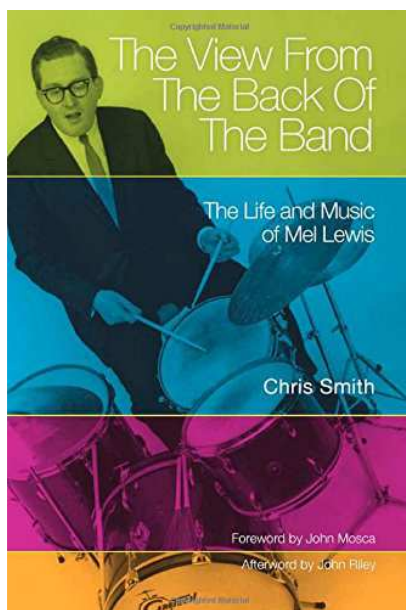

Volg het jazznieuws op de voet.

<http://www.twitter.com/jazzflits>

JAZZ OP PAPIER

BIOGRAFIE VAN MEL LEWIS

Chris Smith.
The View From The Back Of The Band: The Life And Music Of Mel Lewis.

University Of North Texas Press,
2014.

399 pag.

ISBN 978-1-57441-574-2.

Prijs: 19,60 dollar.

De legendarische Buddy Rich mag dan als peuter al begonnen zijn met optreden als trommelaar, de kleine Melvin Sokoloff was er ook vroeg bij. Dat kwam door zijn vader Sam, die zelf slagwerk speelde, zijn zoon diens eerste lessen gaf en hem een eigen 'set' bezorgde, zodat hij pa kon vervangen wanneer die een dubbele boeking had. Bovendien nam vader Sokoloff zijn spruit, toen die zes jaar was, mee naar een optreden door het Benny Goodman Trio, waar Gene Krupa achter de trommels zat. Het zaad was gezaaid: Mel zou slagwerker worden en dat is hij ook geworden. Met wereldfaam nog wel, al heeft Melvin Sokoloff zijn naam daarvoor moeten veranderen in Mel Lewis, zich werkelijk suf moeten reizen en naar eigen zeggen tevreden moeten zijn met een bescheiden inkomen.

'The View From The Back Of The Band - The Life And Music Of Mel Lewis' is de titel van het levensverhaal van slagwerker Mel Lewis, die op 10 mei 1929 als Melvin Sokoloff geboren werd in Buffalo en op 2 februari 1990 in New York City overleed. De 400 ingebonden pagina's vormen een echt drummersboek, niet alleen omdat het over een van de meest uitgesproken drummers gaat (neem dit vooral letterlijk, want Lewis was een gretige prater), maar ook omdat samensteller Chris Smith (1981) zelf een professionele slagwerker is en nogal wat drummersjargon gebruikt. Bovendien is elke pagina met een regel uit een slagwerkpartij versierd. Daar ontgaat mij de zin van, want er staan vaak andere opschriften doorheen gedrukt en dat maakt dat sommige bladzijden er wat rommelig uitzien. Toch is Lewis' biografie een degelijk werk geworden, dat is ondergebracht bij een reeks universitaire publicaties en dus moet voldoen aan de eisen die wetenschappelijke instellingen aan hun uitgaven stellen. Conservatoria en andere muziekkopleidingen met een slagwerkafdeling doen er dan ook goed aan het boek aan te schaffen. De reden waarom ik het tevens aanbeveel aan niet-slagwerkers, is dat de in 'Americana' geïnteresseerde lezers nog eens voorgehouden wordt dat in de VS zelfs muzikanten van het hoogste niveau niet of nauwelijks van hun muziek maken kunnen leven. Achttien dollars was de gage waarmee de leden van het fameuze Thad Jones/Mel Lewis Orkest na een avond optreden in de Village Vanguard in 1966 (het jaar van oprichting van het orkest) naar huis keerden. Daar hoorde Lewis zelf niet eens bij, want die ontving niets, terwijl Thad Jones in elk geval nog kon rekenen op door de vakbond voorgeschreven vergoedingen voor zijn arrangementen. Uiteindelijk geeft Mel Lewis toe dat het pas de conservatoria en radio-organisaties in Europa (vooral in Duitsland) geweest zijn, die hem in de jaren tachtig een acceptabel inkomen bezorgd hebben door hem herhaaldelijk uit te nodigen - ook in ons land was dat het geval. Dit onophoudelijk reizen van en naar Europa bezorgde hem eindelijk een inkomen dat hij hard nodig gehad zal hebben, vooral toen eind jaren tachtig zijn huidkanker zich openbaarde. Lewis' levensverhaal bestaat voor een groot deel uit het wel en wee van dat roemruchte orkest, dat eerst het Thad Jones/Mel Lewis Jazzorkest heette, toen het Mel Lewis Jazzorkest en dat nu als het Vanguard Jazzorkest verder gaat. Dat ligt voor de hand. Mel Lewis wás zijn orkest en omgekeerd. Chris Smith heeft een prima boek afgeleverd, waarin kleinzieligheden van grote mannen net zo goed aan bod komen als muzikale intimiteiten, die de argeloze liefhebber meestal ontgaan. Of neem de mislukte tournee naar Japan - géén betaalde tickets, géén geboekte zalen, maar wel een recordomzet aan sterke drank. Mel Lewis en Thad Jones werden er door gedwongen extra hypotheeken te nemen. Ook het uit elkaar gaan van Lewis en Jones levert boeiende lectuur. Dat Smith een beetje gul is met superlatieven nemen we dan maar voor lief. Kopen dus dat boek en lezen. Anders kom je er nooit achter wat 'Rub-a-dub' toch is of wat een oude 'K' zo bijzonder maakt. **Lex Lammen**

JAZZ OP DE PLAAT

EVE BEUVENS Heptatomic Igloo Records

Bezetting:

Laurent Blondiau (tp, bu),
Grégoire Tirtiaux (as, bars),
Sylvain Debaisieux (ts),
Benjamin Sauzereau (g),
Eve Beuvs (p, comp, arr),
Manolo Cabras (b),
Lionel Beuvs (d).

De grote held van deze nieuwe cd van de Belgische pianiste/componiste Eve Beuvs is trompettist Laurent Blondiau. Al vanaf het stemmige, fraai gearrangeerde eerste stuk, 'Winter evening walk', is zijn geacheveerde trompetgeluid nadrukkelijk aanwezig op 'Heptatomic'. Dat pleit voor de leidster, want met deze solist heeft ze goud in handen, zoals ook blijkt uit de feature voor de koperblazer, 'Les roses se Saadi'. Deze op bugel gespeelde ballad is het ontroerende hoogtepunt van het album.

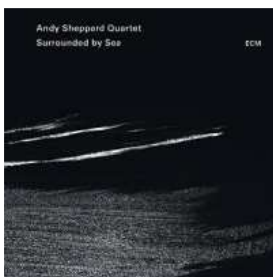
‘**Laurent Blondiau is de grote held op 'Heptatomic'**’

Blondiau, vooral bekend van Mâak en Octurn, is een veelzijdige muzikant, die zowel in meer traditionele jazz als in vrije improvisaties thuis is. Dat heeft hij hier hard nodig, want Beuvs tovert veel verschillende genres uit haar compositiehoed, van de fusion van 'Silly Sally' en de postbop van 'La Lettre du scribe de la Joconde' tot de klankimprovisatie van 'Scratching mermaids'. Die veelzijdigheid is tevens het zwakke punt van Beuvs. Ze lijkt niet echt een keuze te kunnen of willen maken, en dat resulteert in een album met weinig eigen gezicht, of het moet dat van Blondiau zijn.

Herman te Loo

Hier is de groep te horen op de Brusselse Jazz Marathon:
<https://youtu.be/XiLRYwvDtq0>

ANDY SHEPPARD QUARTET Surrounded By Sea ECM

Bezetting:

Andy Sheppard (ts, ss),
Eivind Aarset (g),
Michel Benita (b),
Sebastian Rochford (d).

Waar ik in Jazzflits 178 van 14 mei 2012 nog lyrisch werd van de vorige plaat van saxofonist Andy Sheppard, 'Trio Libero', heb ik dat bij deze 'Surrounded By Sea' wat minder. Het (wat mij betreft) 'winnende' trio wordt voor deze derde ECM-cd van Sheppard aangevuld met de Noorse gitarist Eivind Aarset – en u vermoedt al wat dat betekent. Scandinavische aanvriezende mist vertroebelt de transparantie die ik op 'Trio Libero' nog zo bewonderde: Aarset voorziet nauwelijks melodie, maar beperkt zich bijna overal tot atmosferische bijdragen. En hoe mystiek menige mistbank ook mag lijken, toch zorgt die er ook altijd voor dat contouren vervagen, en dat alle dingen dus wat meer op elkaar gaan lijken. Wie daarvan houdt, zit gebeiteld; wie zulke 'soundscapes' niet altijd een meerwaarde vindt, schaft beter de vorige plaat aan.

‘**Menig mistbank doet de contouren vervagen**’

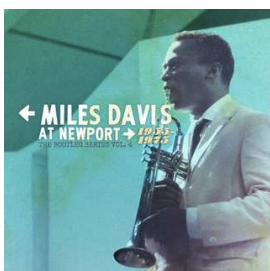
Veel sterke punten van het Trio Libero blijven overigens wél overeind: genuanceerd en meesterlijk saxofoonspel natuurlijk, en een stevige, akoestische bas; drummer Seb Rochford, eerder de belangrijkste 'kleurende factor' in de groep, lijkt het meest beperkt te worden door de aanwezigheid van de gitaar. Erg sterk is de eerste track, waar de enige verandering in harmonie, na een gestage opbouw van vijf minuten, als een frisse wind éven de mist verdrijft. 'Looking for Ornette' gebruikt een geslaagd 'groepsrubato' dat we nog kennen van de vorige plaat. Ook 'I want to vanish' is mooi, en blijkt van Elvis Costello: misschien is het net het melodische popkarakter van zo'n 'liedje' dat wat richting aan de vaart geeft.

Arne Van Coillie

Bekijk het kwartet hier:
<https://www.youtube.com/watch?v=wRjxpgDn4ZI>

JAZZ OP DE PLAAT

MILES DAVIS At Newport 1955 - 1975 Sony Legacy

Bezetting (o.a.):

Zoot Sims (ts), Gerry Mulligan (bars), Thelonious Monk (p), Cannonball Adderly (as), John Coltrane (ts), Bill Evans (p), Wayne Shorter (ts), Herbie Hancock (p), Ron Carter (b), Tony Williams (d), Chick Corea (el.p), Dave Holland (b), Gary Bartz (ss, as), Keith Jarrett (el.p, org), Al Foster (d), James Mtume Forman (perc)

'At Newport 1955 - 1975' is de vierde box in de 'Bootlegs Series' van trompettist Miles Davis. In de vorige drie boxen van Sony/Legacy zaten live-opnamen uit 1967, 1969 en 1970. De muziek in deze vierde box komt van concerten die Miles gaf tijdens het Newport Jazz Festival. Niet alleen tijdens de Amerikaanse versies van dit festival, maar ook tijdens 'Newport Jazz Festival'-concerten die in Europa werden gehouden. Hiermee wordt een zeer interessant overzicht van twintig jaar Miles live gegeven. De Bitches Brew-periode neemt de helft van de ruimte (twee cd's) in beslag.

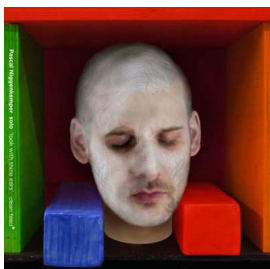
Op de eerste cd zijn opnamen uit 1955 te vinden, die het toenmalige CBS deed besluiten Miles als artiest te contracteren. Met name zijn solo in Monks 'Round midnight' droeg daartoe bij. Dan zijn er opnamen van het Newport Jazz Festival 1958. Miles zette daar met een sextet de zaak in vuur en vlam. Het materiaal is niet nieuw. De nummers stonden - op een na - al op de elpee 'Miles & Monk At Newport', die in 1964 werd uitgebracht. Wat je noemt Klassieke Jazz met hoofdletters.

Schijf twee bevat twee sets uit 1966 en 1967. Hier is heel duidelijk de ontwikkeling van Miles in die tijd vastgelegd. In 1966 is alles nog heel netjes: compositie, gelegenheid voor applaus, volgende stuk. In 1967 blijkt de set een achtbaan van vier stukken die in één ruk worden gespeeld. Als altijd op het scherpst van de snede gespeeld.

De muziek op cd drie en vier komt uit de jaren 1969 tot en met 1975. In de jaren zestig meende men dat Miles in de ontwikkeling van de jazz (freejazz) de boot finaal gemist had. Echter met het uitbrengen van zijn sleutel-elpee 'Bitches Brew' (1969) zette hij de ontwikkelingen in de jazz volledig naar zijn hand. Hoewel deze fase bij Miles al uitgebreid is gedocumenteerd, is het niet raar dat aan deze periode ook hier veel aandacht wordt besteed. Cd drie uit deze box bevat een overzicht met muziek uit 1969, 1973 en 1975. Uit 1975 is slechts een eenvoudige blues opgenomen. Aan het eind van dat jaar trad Davis voor vijf jaar terug, om in de jaren tachtig met zijn fusionmuziek opnieuw een rol van betekenis in de ontwikkeling van de jazz te spelen. Op de vierde cd staat het eerste van twee concerten van de groep van Miles Davis in 1971 in Dietikon, Zwitserland. Toen speelde hij onder andere met - en tegen - Keith Jarrett op toetsen en Gary Bartz op sopraan- en altsax. Een aanrader, deze box.

Hessel Fluitman

PASCAL NIGGENKEMPER Look With Thine Ears Clean Feed

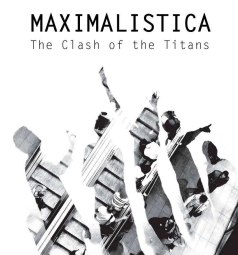
Bezetting:

Pascal Niggenkemper (b)

Luister hier naar tracks van de cd:
<http://bit.ly/1L1Um7e>

Vorig jaar kwam er een wonderbaarlijke solocontrabas-cd op mijn recensentenpad, '1/2 H(our) Drama' van Antonio Bertoni. Veel gekker kon het niet, dacht ik toen nog, maar nu zit ik opnieuw na te hijgen van een album met alleen maar onwaarschijnlijke contrabasklanken. 'Look With Thine Ears' is de titel van de eerste soloplaat van de Duitse bassist Pascal Niggenkemper en zelden klinkt zijn contrabas als een contrabas. Of het nu de hoge tonen van het titelstuk zijn of de tandartsboorachtige, indringende klanken van 'Sharper than a serpent's tooth', het is allemaal even verbluffend. Niggenkemper weet namelijk overal een enorme zeggingskracht aan te geven, zodat zelfs de meest schrille tracks een eigen schoonheid meekrijgen. Die schoonheid is er ook in klassieke zin, want in 'Unpublished virtues of the earth' horen we dat de Duitser evengoed schatplichtig is aan Charlie Haden. Hij strijkt bovendien perfect, maar zijn echte kracht zit in het produceren van klanken die de fantasie te boven gaan. **Herman te Loo**

MAXIMALISTICA
The Clash Of The Titans
 Eigen beheer

Bezetting:

Stian Victor Lervik Swensson,
 Trond Kallevåg Hansen,
 Juho Nummelin (g, effects),
 Terkel Nørgaard, Tijn Jans (d).

JAZZ OP DE PLAAT

De bezetting (met drie gitaristen en twee drummers) en de brutale bandnaam roept associaties op met de gitaargeluidsmuren uit de jaren tachtig van componisten als Glenn Branca en Rhys Chatham (en Nederlandse vertegenwoordigers zoals het Groningse Kleg). Af en toe komt dat muzikale model ook wel langs bij dit jonge internationale kwintet uit Kopenhagen, maar er is meer op 'The Clash Of The Titans'. In 'Two' gaat de beuk er inderdaad in met stevige gitaarnoise en meedogenloos drumwerk, maar in 'Three' horen we even zo goed een spacy soundscape met een vriendelijke melodie. De vier Scandinaviërs (twee Noren, een Deen en een Fin) en één Nederlander (drummer Tijn Jans) zoeken in hun open improvisaties naar nieuwe wegen. Dat levert vooral in de korte stukken spannende, bij tijd en wijle opzweepende muziek op, waarbij de bezetting maximaal (excuseer de woordspeling) wordt uitgebuit. Het vijftal toont hierin gevoel voor vorm en structuur. In het lange slotstuk van deze debuut-ep, 'Eight', verslapt de aandacht echter her en der. Hier klinkt Maximalistica wat weifelend en zoekend en dat is in een concertsituatie als luisteraar misschien wel boeiend genoeg om te blijven volgen, maar werkt op cd minder goed. Het is een klein smetje op een verder intrigerend debuut.

Herman te Loo

Op de site van de groep is muziek van de ep te horen:
<http://maximalistica.com/Maximalistica/Music.html>

MATHIAS EICK
Midwest
 ECM

Bezetting:

Mathias Eick (tp),
 Gjermund Larsen (v),
 Jon Balke (p),
 Mats Eilertsen (b),
 Helge Norbakken (perc).

De afstand van Hem (Noorwegen) naar Dakota (VS) is in muzikaal opzicht kleiner dan je zou vermoeden. Na een lange, vermoeiende tour door Noord-Amerika kwam trompettist Mathias Eick in 'the Midwest'. Hij verlangde terug naar zijn geboorteland Noorwegen, maar hier voelde hij zich plotseling thuis. Eick begreep ineens waarom in de 19de en 20ste eeuw duizenden Noren naar dit gebied waren geëmigreerd. Het gebied deed hem, net als zij, sterk denken aan Noorwegen. Het was alsof hij thuis kwam.

Deze ervaring was het fundament voor 'Midwest', opgenomen in de Rainbow Studio's in Oslo. Mathias Eick schreef de zeven krachtige composities, die een kleine drie kwartier vullen. Het album is gemaakt met een nieuwe bezetting. Daarbij vallen naast de leider vooral violist Gjermund Larsen en percussionist Helge Norbakken op. Eerstgenoemde legt een mooie link tussen de Amerikaanse en de Noorse folkmuziek, vooral in een duet met Eick in 'Lost'. Zoals gezegd is Norbakken hier geen drummer maar speelt hij op allerlei percussie-instrumenten, waaronder een grote, diep laag klinkende trom. Pianist Jon Balke vult Eick mooi aan, vooral in 'November'. Mats Eilertsen is een bekende in het Scandinavische idioom en hij werkt op een interessante, percussieve wijze samen met die grote trom van Norbakken. Mathias Eick heeft een altijd herkenbare toon, met vaak lange, sensitieve melodieuze lijnen en lage registers. Hij weet stijlen uit zijn geboorteland met ideeën uit Noord-Amerika tot nieuwe stukken te smeden. Soms is dat pure melancholie, het gevolg van heimwee. Toch is Midwest bepaald geen moeilijke plaat. Maar ook niet lichtvoetig. Ondanks de laagdrempeligheid van de muziek wordt het album juist steeds interessanter. Ondanks de onaangename gevoelens van heimwee. Heimwee kan soms tot mooie dingen leiden...

Peter J. Korten

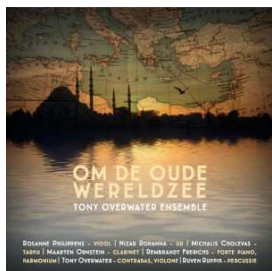
Bekijk deze groep hier: <http://bit.ly/1hx8RGt>

JAZZ OP DE PLAAT

TONY OVERWATER ENSEMBLE

Om De Oude Wereldzee

Jazz in Motion

Bezetting:

Rosanne Philippens (v),
Nizar Romana (ud),
Michalis Cholevas (tarhu),
Maarten Ornstein (kl),
Rembrandt Frerichs (forte-p, harmonium),
Tony Overwater (b, violone),
Ruven Ruppik (perc).

In 1905 ondernam oud-premier en theoloog Abraham Kuyper een reis van negen maanden door Zuid- en Oost-Europa en door het gebied om de Middellandse Zee. 'Om de oude wereldzee' luidde de titel van zijn reisverslag. Kuyper schrijft onder meer over verschuivingen in de machtsverhoudingen in het Midden-Oosten en over de herleving van de Islam en de betekenis daarvan voor Europa. 'Om De Oude Wereldzee' is ook de titel van de cd met de muziek uit de gelijknamige documentaireserie die de IKON uitzond over Kuypers reis, of zoals de omroep omschrijft 'een serie over botsende culturen en religies in heden en verleden'. De muziek is gecomponeerd door Tony Overwater, die ook de opname, productie en mix deed, en wordt gespeeld door het Tony Overwater Ensemble. Wie de serie heeft gezien (of de dvd besteld) zal gemerkt hebben hoe mooi de muziek de beelden begeleidt. Maar nu ik de cd apart beluister raak ik nog meer gefascineerd door deze muziek. Waar Kuyper vooral de contrasten zag tussen de culturen en religies, weet Tony Overwater een intrigerende symbiose te creëren. Een vorm van samengaan, of beter nog co-existentie, waarin oorspronkelijke culturen zowel herkenbaar blijven als naadloos ineenvloeien. Juist door deze bijzondere compositie ontstaat een beschouwend palet van meditatieve en fragiele, maar ook prikkelende multiculturele panorama's. De combinatie van de mystiek klinkende tarhu en het 'reformatorische' harmonium klinkt zowel bijzonder als natuurlijk. De muziek van 'Om de oude wereldzee' is een muziek met een grote M, waarin de composities van Overwater en het spel van zijn ensemble de ogenschijnlijke tegenstellingen nieuwe perspectieven biedt waardoor muziek bij uitstek blijkt te verbinden.

Frank Huser

NAK TRIO

The Other Side Of If

Double Moon

Bezetting:

Dominik Wania (p),
Michal Kapczuk (b),
Jacek Kochan (d).

Om je in het koor van pianotrio's te onderscheiden moet je iets bijzonders doen. Het Poolse Nak Trio doet dat. Het brengt verrassende muziek, die heel precies gespeeld is. Piano, bas en drums passen naadloos in elkaar, zonder hun eigenheid te verliezen. Dat maakt Nak boeiend, fris en aantrekkelijk. Pianist Wania heeft zijn techniek na zijn opleiding in Krakau verder uitgebreid op het New England Conservatorium in Boston. Daarbij heeft hij voor elk van zijn handen een eigen techniek ontwikkeld. Bassist Kapczuk studeerde in Warschau en Katowice. Drummer Kochan heeft de langste staat van dienst, in Polen en in New York. Hij tekent ook voor de composities. Zowel pianist als drummer hebben al aan ettelijke cd's meegewerkt. De drie musici spelen gedreven op 'The Other Side Of If'. Uiteraard staat de piano voorop, maar ook de bassist hoor je voortdurend heel gespatieerd meespelen. Begeleidend verdwijnt hij soms in het geluid van de drums, maar hij blijft voortdurend aanwezig. Als de bassist, zoals in 'I have two but one is not mine' solo speelt, buit hij zijn mogelijkheden ten volle uit. Zo ook in het titelstuk van de cd. Dan staat zijn spel als een huis. De pianist staat uiteraard het meest in het licht en maakt dat voluit waar.

De slagwerker heeft ook zijn lichtpunten. Zo leidt hij 'Wooing to Woo' in, waarna de piano dat in samenwerking met de bas even fris en bedrijvig overneemt. Opvallend is dan dat bas en drums door de nauwkeurige samenwerking als een eenheid klinken. Zo heeft Nak een eigen geluid gecreëerd.

Hessel Fluitman

DEWA BUDJANA**Hasta Karma****Moonjune****Bezetting:**

Dewa Budjana (g),
Joe Locke (vib),
Ben Williams (b),
Antonio Sanchez (d).

JAZZ OP DE PLAAT

Dewa Budjana is in zijn thuisland, Indonesië, al een echte superster op elektrische gitaar. Nu bouwt hij aan een carrière in de jazzwereld met New York als uitvalsbasis. Daar nam hij onlangs zijn album 'Hasta Karma' op. Het eerste dat opvalt in Dewa Budjana's muziek is de eclectische mix van jazz, rock en zijn cultureel erfgoed, Indonesische traditionele muziek. De composities zelf zijn echter weinig inspirerend. Onsamenhangende melodieën worden afgewisseld met soms kinderlijk simpele melodieën. Dit hoeft absoluut geen slecht ding te zijn, als deze dan niet tot vervelens toe worden herhaald.

‘**Het concept van 'Hasta Karma' is onduidelijk**’

Met zijn vierde album in ongeveer drie jaar tijd – het jaar is zelfs nog maar net over de helft... - lijkt hij meer oog te hebben voor kwantiteit dan kwaliteit. Een lichtpunt op het album is drummer Antonio Sanchez, die altijd een intensiteit lijkt te hebben die vergelijkbaar is met die van Animal in de Muppets Show. Vibrafonist Joe Locke daarentegen kan weinig bekoren in zijn solo's en lijkt niet echt een plaats te vinden in de arrangementen. Ben Williams vervult zijn plicht als strakke bassist met verve maar zijn intonatie is soms wat minder, wat pijnlijk duidelijk wordt in zijn enige solo. Dat Dewa Budjana een talentvolle muzikant is en kan verrassen met zijn muziek staat buiten kijf, maar hopelijk heeft zijn volgende album een (sterker) concept.

Jorre Reynders

Beluister hier een track van de cd:

<http://bit.ly/1N631YC>

TRÉ**Edle Einfalt****Double Moon****Bezetting:**

Bernhart Bamert (tb),
Thomas Lüthi (ts),
Lukas Mantel (d).

Na de cd 'Karpfen In Wilhelmsdorf' (zie Jazzflits 95) is opnieuw een cd van het Zwitserse Tré Nederland binnen komen waaien: 'Edle Einfalt'. Tré maakt op deze plaat niet meer van die ultrakorte stukjes humorvolle muziek, maar is meer gericht op de totaalsound en het improviseren. Dat zou mede kunnen komen door een nieuwe drummer. Je hoort op het album diverse keren Balkanachtige ritmes en Blechmusika-achtige klanken. Aan het edele van Balkanfolklore wil ik niets afdoen. Maar of deze muziek voor meer westers ingestelde muzikanten eenvoudig is, waag ik te betwijfelen. Improviseren op oneven maatsoorten blijft lastig voor niet ingewijden. 'Comme les chiens' is volgens mij in 15/16. Dat sla je niet zomaar even.

‘**Tré maakt kamerjazz van de bovenste plank**’

Door de samenstelling van Tré - trombone, tenorsax en slagwerk – is de muziek overzichtelijk en genuanceerd. Op het eerste gehoor lijkt het 'eenvoudig'. Maar wie wil mij even vertellen welke van de twee solo-instrumenten soleert en welke begeleidt? Hun samenspel is dermate mooi weefwerk dat dit onderscheid meermalen niet te maken is. Het is bovendien zo meeslerlijk toegepast, dat het als vanzelfsprekend lijkt. Of het nou Jiddisch lijkt, of dat de drie volksliedjes als uitgangspunt hebben, het is dankzij de eigenzinnige behandeling en improvisaties onmiskenbaar jazz. Kamerjazz van de bovenste plank.

Hessel Fluitman

Maak hier kennis met de formatie Tré:

<https://www.youtube.com/watch?v=0JRtZPfxAxx>

TOINE THYS TRIO**Grizzly****Igloo Records****Bezetting:**

Toine Thys (ts, ss, bkl),
Arno Krijger (o),
Antoine Pierre (d).

JAZZ OP DE PLAAT

De Duitse filmregisseur Werner Herzog inspireert musici. Ernst Reijseger maakt al jaren soundtracks voor de filmmaker, en ook de Belgische rietblazer Toine Thys is onder de indruk van diens oeuvre. 'Grizzly' brengt in een tiental tracks een ode aan een aantal hoogtepunten uit het werk van Herzog. De titel verwijst naar de fascinerende documentaire 'Grizzly man', over een Amerikaan die zich grizzly onder de grizzlyberen wil voelen. Het Rollins-achtige thema verklankt de vrolijke opwinding van de hoofdpersoon. Thys voert ons in de liner notes langs zijn inspiratiebronnen, maar wie gewoon luistert zonder die extra informatie, krijgt een warmbloedig album voorgeschoteld. Het Hammondorgel van Arno Krijger veert af en toe op met funky loopjes à la Booker T & the MGs ('The Fakir and the lotus') of John Medeski ('Don't fly L.A.N.S.A.'), maar de Nederlander kan ook fraaie sferen uit zijn instrument tevoorschijn toveren. Thys zelf heeft een lichte toon op zowel tenor- als sopraansaxofoon en een basklarinetgeluid dat eerder neigt naar John Surman dan naar Eric Dolphy. Net als Krijger maakt hij ingevoeld muziek en wekt totaal niet de indruk zich te moeten bewijzen. De jonge drummer Antoine Pierre is de perfecte aanvulling van het trio: strak waar nodig, maar bovenal soepel en smaakvol.

Herman te Loo

Bekijk hier een video: <https://youtu.be/KqZhqXrAJiw>

BART MARIS & LODE VERCAMPT**Krommekeer****El Negocito Records****Bezetting:**

Bart Maris (tp),
Lode Vercampt (c).

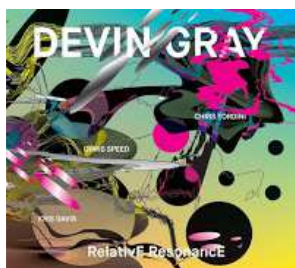
In het Vlaamse jazzmuzikantenreservaat behoort Bart Maris tot het uitstervende ras der autodidacten – een kleine subgroep waarvan het voortbestaan bedreigd wordt door een overvloed aan jazzopleidingen... De resistenten ontwikkelen vaak een geheel eigen stijl, een gezonde exploratiedrang, iconoclastische neigingen en veelzijdigheid. In het geval van Maris heeft dat alles voorwaar erkenning opgeleverd, met een Sabamprijs in 2014 en een Jazzmozaïek Award in 2015 als (voorlopige) kronen op het werk. Onder de titel 'Krommekeer' speelt Maris samen met de (uiteraard klassiek opgeleide) cellist Lode Vercampt gevarieerde avantgardistische miniaturen waarop ik als autodidactrecensent slechts weinig van mijn gebruikelijke 'tools' kan loslaten. Een klein gedeelte van de stukken valt duidelijk onder de jazznoemer, maar het geheel is veel breder dan dat: er zijn renaissancestisch aandoende dansthema's ('Hemelrijk'), er is 'traditionele' piep-knor-avantgarde ('Drie Egypten'), heel af en toe wordt er naar iets Latijns-Amerikaans geknipoogd ('Roe'), naar het Oosten ('Nelleken'), of zelfs voorzichtig naar funk ('Aernout komt niet terug'). Maris' trompet verkent anarchistisch klankmogelijkheden: van Milesiaanse demperklanken tot kinkhoornachtige incantaties, zorgvuldig gekneet en gemengeld, van de juiste dosis lucht voorzien; Vercampts cello fungeert nu eens als geplukte (ostinaat)bas ('Pezeweaver'), dan weer als klassieke gestreken (tegen)stem, soms schroomvol met de stem gedubbeld, vaak als percussieinstrument ook – 'col legno battuto', of met de handen op de klankkast ('Neep'). Beide heren dansen om elkaar heen: terwijl de ene 'klassiek' speelt, knort de andere er op los; als de één strak intoneert, haalt de ander dat schalks onderuit ('Schalkem'). 'Krommekeer' is een fantastische reis doorheen een klein maar tot in alle hoeken verkend universum. Een soundtrack bij Bomans' Klein Insectenboek, bijvoorbeeld.

Arne Van Coillie

Bekijk beide heren in een intieme setting:

https://www.youtube.com/watch?v=hfcNV2_Lcx8

DEVIN GRAY
Relative Resonance
Skirl

Bezetting:

Chris Speed (ts, kl),
 Kris Davis (p),
 Chris Tordini (b),
 Devin Gray (d).

JAZZ OP DE PLAAT

Drie jaar geleden verraste drummer/componist Devin Gray uit Brooklyn met het album 'Dirigo Rataplan'. Nu ligt de opvolger er, met een geheel ander kwartet. Maar met saxofonist/klarinetist Chris Speed, pianiste Kris Davis en bassist Chris Tordini heeft hij opnieuw een All Star-bezetting om zich heen vergaard. Die heeft hij ook wel nodig, want de composities die Gray schrijft zijn bepaald niet makkelijk. Er huist een stevige ritmische complexiteit in – voor een drummer overigens geen verrassing. De lijnen van Speed, die op tenor wat gedempt klinkt en neigt naar een fagotgeluid, kronkelen zich als een slang door de bijdragen van de andere drie heen. Wat vooral opvalt is de compacte aard van de stukken van Gray. Simpelweg soleren over een groove of akkoordenschema is er niet bij. De improvisaties zijn ingebed in de overkoepelende structuur, waardoor de muziek op 'Relative Resonance' zich laat vergelijken met kamermuziek. Dat neemt niet weg dat er wel een jazzfeel is, want de band swingt op geheel eigen wijze wél. En al worden de noten bedachtzaam gekozen, het heilige vuur staat zeker niet op de waakvlam. De knetterende klarinetsolo van Speed in 'In the cut', bijvoorbeeld, doet denken aan het beste werk van Don Byron en maakt van het nummer een van de hoogtepunten van een rijke cd.

Herman te Loo

Luister hier naar fragmenten van de cd:
<https://devingraymusic.bandcamp.com/>

CHRISTOPHE SCHWEIZER'S
YOUNG RICH & FAMOUS
Grand Grace
Between the Lines

Bezetting:

Christophe Schweizer (tb, comp),
 Wanja Slavin (as),
 Oliver Potratz (b),
 Christian Lillinger (d).

De 'tongue in cheek' bedoelde naam van dit kwartet en de bizarre tracktitels, die ontstaan lijken te zijn uit een willekeurige greep in de Scrabble-doos, wijzen op een belangrijk ingrediënt van dit album: lol. De Zwitserse trombonist Christophe Schweizer woont in Hamburg, en van daaruit leidt hij dit Duitse gezelschap. 'Grand Grace' is het debuutalbum en levert meteen een aangenaam visitekaartje af. Naast de leider horen we in de frontlinie altsaxofonist Wanja Slavin, die zijn wat nerveuzere noten met een mooi lichte, ietwat jankerige toon, tegen de vaak lange lijnen van Schweizer aan zet. Een logische zaak, gezien de speelwijze van de instrumenten. Ook tussen de 'steady' bassist Oliver Potratz en het grillige drumwerk van Christian Lillinger zit regelmatig een contrast. Maar als ze samen optrekken, kunnen ze een soms bijzonder funky groove neerzetten, zoals in het aanstekelijke slotstuk, 'Gom dagom'. In alle muziek op deze cd heerst naast de spelvreugde ook een aardsheid, die de hoge fantasievluchten van de improvisaties aan de grond verankerd houdt. In dat opzicht doet de groep denken aan het kwartet van bassist Dave Holland uit de jaren negentig, met saxofonist Steve Coleman en trombonist Robin Eubanks.

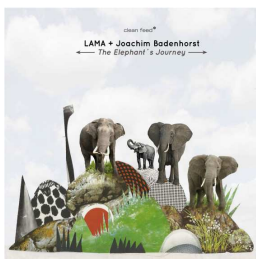
Herman te Loo

Bekijk hier een video over de opname van het album:
<https://vimeo.com/103175416>

OVERZICHT GERECENSEERDE PLATEN EN BOEKEN

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaald boek of een bepaald album? Raadpleeg dan onze **index van besproken boeken en platen**. De index geeft een overzicht van de boeken en platen die in de nummers 69 tot en met heden in Jazzflits zijn besproken, alfabetisch gerangschikt naar de auteur c.q. de uitvoerende artiesten. U vindt de index rechtsonder op onze website. Als u de overzichten nu meteen wilt raadplegen, klik dan hier: <http://www.jazzflits.nl>. De nummers 69 (januari 2007) en verder zijn op de Jazzflits-website in het archief te vinden.

LAMA + JOACHIM BADENHORST
The Elephant's Journey
Clean Feed

Bezetting:

Susana Santos Silva (tp, bu),
 Joachim Badenhorst (kl, bkl),
 Gonçalo Almeida (b, effecten, loops),
 Greg Smith (d, electronica).

SASCHA LEY & LAURENT PAYFERT
The Wee Hours

Yela

Bezetting:

Sacha Ley (voc),
 Laurent Payfert (b).

MARIO PAVONE
Blue Dialect
Clean Feed

Bezetting:

Matt Mitchell (p), Mario Pavone (b),
 Tyshawn Sorey (d).

JAZZ OP DE PLAAT KORT

Bassist Gonçalo Almeida is in ons land vooral bekend van zijn werk met Spinifex. De jachtige, hoekige muziek van die groep horen we terug in het nummer 'The Gorky's spy', maar het stuk is niet representatief voor het album als geheel. Samen met de Belgische gast Joachim Badenhorst (die ditmaal klarinet en bas-klarinet speelt) begeeft het trio zich veeleer op vloeiend, melodieus terrein. De composities (bijna allemaal van de hand van Almeida) zijn even zangerig als zijn basspel. Trompettiste Susana Santos Silva, net als de bassist afkomstig uit Portugal en opgeleid in Rotterdam, danst in haar improvisaties om de lijnen van Badenhorst heen. Almeida en de Canadese drummer Greg Smith zorgen daarbij voor soepele grooves en af en toe wat summiere, effectieve electronica. Het levert toegankelijke muziek op, die nergens concessies doet aan de smaak van de grootste gemene deler. Daarom blijft 'The Elephant's Journey' van begin tot eind boeien. Het trio en zijn gast zijn zaterdag 29 augustus te horen tijdens de ZomerJazzFietsTour (Groningen).

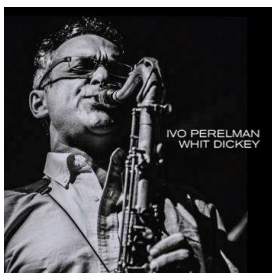
Herman te Loo

De Luxemburgse zangeres Sascha Ley studeerde onder meer in Amsterdam. Ze praktiseert wat ze noemt 'Instant Composing'. U kent haar wellicht van het ensemble Kalima, dat ze vormt met een pianiste en saxofoniste (zie Jazzflits 200 voor een bespreking van hun cd 'Everything Within'). Voor het album 'The Wee Hours' vormde ze met bassist Laurent Payfert een improviserend duo. Het is een plaat met veel improvisatie en maar enkele songs. Geen standards. Uit de 'reguliere' songs ('Pilgrim of happiness', 'Naam cha cha' en 'Ballade bleue') komt een vocalist naar voren die wel degelijk kan zingen. Ook al buigt ze in deze songs wel van het gebaande pad. De overige stukken lijken ter plekke geïmproviseerd te zijn. Zoals 'Aitutami'. Hierin wordt net zoals in 'The wee hours' en 'What's up' gespeeld met woord en melodie, met de klankmogelijkheden van mond en keel. Sascha Ley wordt daarbij begeleid door een inventieve bas. In sommige stukken wordt van een tape gebruikgemaakt als basis voor improvisaties. In 'India callin' wordt gepoogd contact te krijgen met India, via een slecht functionerende radioverbinding die vele stem- en contrabasvariaties oplevert. Inclusief Indiase ritmestemklanken. In ieder geval liefhebbers van Greetje Bijma komen met deze cd aan hun trekken.

Hessel Fluitman

Hoewel zijn lijst van werkgevers indrukwekkend is, met namen als Anthony Braxton, Wadada Leo Smith en Thomas Chapin, en zijn discografie onder eigen naam een twintigtal titels telt, zal bassist Mario Pavone voor velen een onbekende zijn. Wie zijn nieuwste trioplaat 'Blue Dialect' hoort, kan misschien begrijpen waarom. In deze zorgvuldig gekozen groep cijfert de leider/componist zich behoorlijk weg ten gunste van het muzikale resultaat. Een echte teamspeler dus. Maar wel een die stukken kan schrijven waarvoor Thelonious Monk of Herbie Nichols zich niet zouden hebben geschaamd. Want dat is de hoek waarin dit pianotrio zich bevindt, en met pianist Matt Mitchell (bekend van Tim Berbe's Snakeoil en het Dave Douglas Quintet) en drummer Tyshawn Sorey (Steve Lehman Octet, Steve Coleman Five Elements) heeft hij twee jonge toppers uit de New Yorkse scene aan zijn zijde geschaard. Ook dit album zal de hitlijst niet bestormen, maar de negen stukken op 'Blue Dialect' zijn een genot voor de ware muzikale fijnproever. **Herman te Loo**

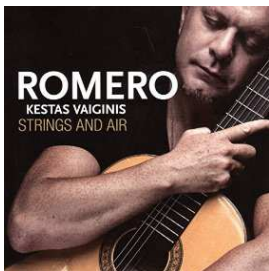
IVO PERELMAN
Tenorhood
 Leo Records

Bezetting:

Ivo Perelman (ts), Whit Dickey (d).

ROMERO
Strings And Air
 Intuition

Bezetting:

Hernan Romero
 (g, b, Fender Rhodes, voc, cajon),
 Kestras Vaiginis (ss),
 Carmen Estevez (voc, cajon).

BRIAN LANDRUS TRIO
The Deep Below
 Blueland Records

Bezetting:

Brian Landrus (bars, bs, bkl, bfl),
 Lonnie Plaxico (b),
 Billy Hart (d).

JAZZ OP DE PLAAT KORT

Het is geen nieuws dat tenorsaxofonist Ivo Perelman een visie heeft op de jazzgeschiedenis van zijn instrument. In zijn oeuvre zijn immers sporen terug te vinden van Albert Ayler (de eerste, en duidelijkst aanwezige invloed), maar evengoed van Ben Webster of Sonny Rollins. Op dit nieuwe duo-album 'Tenorhood' (met drummer Whit Dickey) eert hij zijn grote voorbeelden met vijf hommages, waarbij John Coltrane en Hank Mobley de genoemde reeks completeren. Van imitatie of interpretatie is geen sprake, omdat de New Yorker zijn titels altijd na afloop van de opname bepaalt. Hij koos echter wel de naam van een van zijn helden bij een detail in elke track. De titeltrack is, ironisch genoeg, een solostuk van Dickey. Hierin laat hij horen hoe melodieus hij kan drummen. Je zou kunnen zeggen dat hij denkt en fraseert als een blazer. Dat maakt hem ook zo'n geliefde muzikale partner voor Perelman.

Herman te Loo

Hernan Romero is een Argentijnse gitarist met Spaanse voorouders. De flamenco vormt het vertrekpunt van zijn muziek. Romero heeft al veel bereikt. Zo ontving hij onder meer een Grammy Award voor zijn cd 'Un Segundo Una Vida' en nam hij vele cd's op met gitaarprins Al di Meola. Op 'Strings And Air' speelt hij samen met de Litouwse sopraansaxofonist Kestutis 'Kestas' Vaiginis. Op een aantal stukken worden ze bijgestaan door zangeres Carmen Estevez. Hernan Romero speelt zijn Spaans getinte muziek met veel drive. Kestas Vaiginis voelt zich als een vis in het water bij het volle geluid van de akoestische gitaar. Al meteen in het openingsstuk, 'El Reyado', trekken de drie - Estevez speelt hier de cajon - alles uit de kast. Imponeerend. Daarna beschrijven ze in het rustig beginnende 'Season at the sea' een zee die van eb naar vloed transformeert. De sopraansax kleurt mooi met het voortdurende geluid van de gitaar. Paul McCartney's 'Yesterday' is de enige standard. Ze vormen het slotstuk van de cd in net geen vijf minuten met veel liefde om tot een kamerconcertje.

Hessel Fluitman

Voor een blazer die bariton- en bassax en ook nog eens basklarinet en basfluit speelt, is 'The Deep Below' een logische titel. Maar wie Brian Landrus hoort spelen, zal eerder verbaasd zijn over hoe hoog hij juist speelt op zijn instrumentarium. In het openingsstuk, 'Fly', klinkt zijn bariton zo licht dat je even denkt dat hij tenor speelt. En ook op de rest van het album is het spel van de 'Rising Star' uit de Downbeat-polls van de afgelopen jaren licht, en ook licht verteerbaar. Hij soleert behendig en smaakvol, maar echt diepe indruk maakt hij op mij niet. Zijn trio, met zwaargewichten Lonnie Plaxico (bas) en Billy Hart (drums), wordt gereduceerd tot pure begeleiding. De bassolo's van Plaxico worden al vrij snel afgekapt, terwijl de leider alle ruimte krijgt om solistisch uit te pakken. In twee stukken is Landrus zelfs solo op basklarinet te horen, waarbij hij in 'Just a fading memory' de richting opgaat van Eric Dolphy's beroemde versie van 'God bless the child'. Het is allemaal erg knap, bij tijd en wijle lyrisch, en Landrus' toon is onberispelijk, maar het blijft erg aan de oppervlakte hangen.

Herman te Loo

Hier is Landrus' lezing van 'Sophisticated lady':
<https://youtu.be/FuikYM9oEQI>

NEW YORK CALLING

JAZZ? OF NIET?

Roos Plaatsman is zangeres en woont in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan daar. (<http://roseellismusic.com>)

De zomer is in volle gang en ik zit hier in het regenachtige Thesinge met een trui en wollen sokken aan deze column te schrijven. Ik heb geen moeite met de regen en de wind in Groningen, ik ben allang blij dat ik even die snikhete en benauwde wereldstad ben ontvlucht. Geen afhaal- of bezorgmaaltijd maar papa's curry's, gebraden kip en gehaktballen met snijbonen. Hier in de weilanden kunnen mijn oren weer bekomen van de sirenes en toeters, mijn longen worden gereinigd van uitlaatgasen en mijn lichaam kan de constante staat van paraatheid even helemaal uitzetten. Langzaam laadt mijn batterij weer op voor de volgende maanden in New York City.

Vlak voor ik naar Nederland vloog had ik een afspraak met Charenee Wade, een bekende zangeres in New York en een grote inspiratie voor mij. We dronken koffie en hadden het over mijn komende cd en haar nieuwste album. Ze vertelde dat ze nooit recensies over zichzelf leest en dat ze haar agent opdracht heeft gegeven de goede eruit te pikken en op haar website te zetten. Verder besteedt ze er geen aandacht aan en dat is best logisch, vooral ook omdat meningen zo ontzettend kunnen verschillen.

Zo las ik een tijdje geleden een recensie van een debuutalbum van een zangeres. Het was een lovende recensie en natuurlijk was ik benieuwd, dus ik zocht de muziek op. Het was een mooi album, duidelijk iemand die zich bezighoudt met theater, misschien een musicalopleiding gedaan? Maar de muziek was totaal niet wat ik had verwacht na het lezen van de recensie; de recensent noemde haar een aanwinst voor de jazzwereld. Ja, ze zong een paar jazzstandards en er speelde een contrabassist, maar ik zou haar niet typeren als een jazz-zangeres. Dit bracht me aan het denken en ik vroeg me af hoe het kon dat de recensent het over een jazz-zangeres had en ik dat totaal anders zag. Mijn conclusie voor nu is dat het aankomt op frasering en een diepe fundering in de muziek, vergelijkbaar met het spreken van een dialect. Waar plaats je de klemtonen, hoe eindig je een frase, hoe fraseer je de melodie en bovenal, valt alles binnen de 'feel' van het nummer? Als je naar Billie Holiday luistert, dan hoor je dat ze nooit buiten die 'feel' valt. Haar lichaam en geest zijn één met de band, met de muziek. Om daar ook maar een beetje bij in de buurt te komen moet je jezelf verdrinken in die muziek. Een goed voorbeeld is Ruth Jacott, die Billie Holiday speelt in de gelijknamige musical. Ze doet Billie best goed na in haar mimiek en houding, maar het is duidelijk dat Ruth Jacott zich niet heeft ondergedompeld in de muziek, ze spreekt niet dezelfde taal of hetzelfde dialect.

Als ik nog even door blijf gaan dan kom ik uiteindelijk uit bij de vraag: wat is jazz? Is Peggy Lee een jazz-zangeres? Is Frank Sinatra een jazz-zanger? Als je van frasering uitgaat dan wel, maar ze improviseren minimaal in vergelijking met bijvoorbeeld Betty Carter. Misschien moeten we daarom maar uit die hokjes stappen of in ieder geval beseffen dat we niet alles in hokjes hoeven plaatsen. Uiteindelijk gaat het om wat jou inspireert en wat jij mooi vindt. Zou dat niet een mooi uitgangspunt zijn voor een recensie? Dan kunnen we zelf bepalen of iets jazz is of niet.

Pianist **Mike Del Ferro** reist over de gehele wereld. Hij is momenteel bezig met een reeks van tien cd's getiteld 'Songs Inspired By Wandering The Globe'. In deze rubriek vertelt hij verhalen van onderweg. (<http://www.mikedelferro.com>)

Birmese harp (Saung).
(Foto: Mike del Ferro)

ZWERVEN OVER DE GLOBE

DE VULPEN IN BIRMA

Birma, ook wel Myanmar geheten, ligt tussen Bangladesh en Thailand. Een prachtig land dat gebukt gaat onder een militair regime dat, ondanks de berichten in de media dat het nu beter zou zijn, het land nog steeds in zijn greep houdt. Zelden heb ik zo'n bijzondere plek bezocht, maar met zoveel gemengde gevoelens.

Door American Voices, een culturele organisatie, werd ik uitgenodigd een cross-over project te doen met traditionele Birmese muziek. Bij aankomst op het vliegveld van Rangoon (Yangon) moest ik direct 200 dollar betalen onder het mom 'airport tax'. Protesteren leek me geen goed idee, gezien het machtsvertoon van de lokale autoriteiten. Dit gaf meteen weer in wat voor soort land ik was beland en dat werd nog eens benadrukt door de tandeloze percussionist die me van het vliegveld kwam ophalen. Zijn tanden waren uit zijn mond geslagen omdat hij had geweigerd tijdens een banket op te treden voor de militaire machthebbers.

Welkom in Birma.

Doordat Birma afgesloten is van de rest van de wereld, is de traditionele muziek niet of nauwelijks beïnvloed en biedt dit een 'unieke' mogelijkheid de muziek in zijn volledige oorsprong te horen en toen ik kennismaakte met de traditionele musici ging er een wereld voor mij open. Dit soort muziek had ik echt nog nooit gehoord. Het had niets te maken met de typische Aziatische klanken die je zou verwachten. Het waren complexe melodieën en ritmes die me aan atonale muziek deden denken. Ook bespeelden ze instrumenten die ik nog nooit gezien of gehoord had en zong iedereen ondanks de complexiteit van de muziek moeiteloos de liedjes mee. Ik had twee dagen nodig om er iets van te begrijpen en uiteindelijk leidde het tot een mooie samenwerking en een cd-opname.

De dag na het concert werd ik uitgenodigd voor een lunch bij de weduwe van een van de grootste harpisten die het land gekend heeft, U Hpu Gyaung. De Birmese harp, oftewel de Saung (zie afbeelding), is een schitterend instrument, gebouwd in de vorm van een boot en rond de 1500 jaar oud. Nadat ik prachtige opnames van U Hpu Gyaung had beluisterd haalde de weduwe een kistje tevoorschijn waarin een vulpen en een vijltje zaten. U Hpu Gyaung, die als enige musicus het Westerse notenschrift beheerste, vond het belangrijk dat de rest van de wereld Birmese muziek zou leren kennen. In Birma kom je niet zo makkelijk aan een vulpen en het bleek dat U Hpu Gyaung jarenlang met het vijltje de punt van de vulpen bewerkt had om de pen geschikt te maken om de noten leesbaar te kunnen noteren. Dit tot grote dankbaarheid van etno-musicologen die deze bijzondere muziek in kaart hebben gebracht op de Universiteit van Washington.

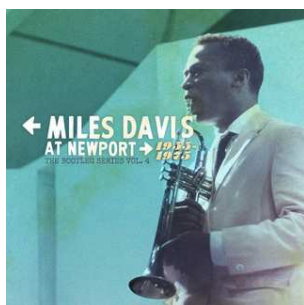
Op Wikipedia is (in het Engels) meer te vinden over traditionele muziek uit Birma.

Beluister en bekijk hier de Birmese harp:
<https://www.youtube.com/watch?v=CpoUHOCPaNw>

Beluister hier traditionele Birmese muziek:
<https://www.youtube.com/watch?v=KudQXuFZQuU>

BESTSELLERS JAZZ CENTER

Datum: 10 augustus 2015

- 1 Miles Davis**
At Newport 1955 - 1975 (Sony Music)
- 2 Bad Plus**
Bad Plus Joshua Redman (Nonesuch)
- 3 Antonio Sanchez**
Meridan Suite (Camjazz)
- 4 Sonny Rollins & Don Cherry**
Complete Live At The Village Gate
1962 (Solar Records)
- 5 Bugge Wesseltoft**
Bugge And Friends (Jazzland)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

- 1 Dave Douglas Quartet**
High Risk (Greenleaf)
Trompettist Douglas met Mark Guilliana op akoestische en elektrische drums, Jonathan Maron op bas en Shigeto electronics.
- 2 Power House**
In An Ambient Way (Chesky Records)
Het meesterwerk 'In A Silent Way' van Miles Davis herleeft met Wallace Roney, Oz Noy, Bob Belden, Daryl Jones en Lenny White.
- 2 Lee Ritenour**
Twist Of Rit (Concord Records)
Bekende nummers in een nieuw jasje gestoken met een line-up van topmuzikanten.

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

Datum: 5 augustus 2015

De Russische saxofoniste Maria Art. (Persfoto)

- [Anna Filipieva, Jazz.Ru - Russia:](#)
Maria Art Quartet
32 Of August (Maria Art Quartet)
- [Jan Granlie, Salt Peanuts - Scandinavian:](#)
Sonny Rollins Quartet with Don Cherry
Complete Live At The Village Gate 1962 (Solar Recordings)
- [Christine Stephan, Jazzthetik - Germany:](#)
Kekko Fornarelli Trio
Outrush (abeat)
- [Henning Bolte, Jazzism - Netherlands:](#)
Free4Arts
Six Months & Ten Drops (Barefoot Records)
- [Patrik Sandberg, Orkester Journalen - Sweden:](#)
Marcus Miller
Afrodeezia (Blue Note)
- [Cim Meyer, Jazz Special - Denmark:](#)
The Norwegian Wind Ensemble
Tiefenträume (Nordwind Records)
- [Lars Mossefinn, Dag & Tid - Norway:](#)
Finland
Rainy Omen (Hubro)
- [Luca Vitali, Giornale della Musica - Italy:](#)
Simone Zanchini Quartet
In Bocca Al Lupo (Stradivarius)
- [Axel Stinshoff, Jazz thing - Germany:](#)
Terence Blanchard
Breathless (Blue Note)
- [Madli-Liis Parts, Muusika - Estonia:](#)
Abraham's Café
Berber Cinema (Abraham's Café 2015)
- [Paweł Brodowski, Jazz Forum - Poland:](#)
Adam Bałdych & Helge Lien Trio
Bridges (ACT 9591-2)
- [Jon Newey, Jazzwise - U.K.:](#)
Sons Of Kemet
Lest We Forget What We Came Here To Do (Naim Jazz)

De Europe Jazz Media Chart geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door het Europe Jazz Network, een samenwerkingsverband van jazzfestivals, -clubs en -promoters.

DE GOUWE OUWE VAN...

Hessel Fluitman

THEO LOEVENDIE THREE "Stairs"! (Artone)

Bezetting:

Theo Loewendie (as, bkl, p), Maarten van Regteren Altena (b), John Engels jr. (d).

In de tweede helft van de jaren zestig werd slechts een aantal 'progressieve' jazzplaten uitgebracht. Een daarvan is Theo Loewendies trioplaat "Stairs"! Het album is bijna etherisch te noemen. Het is gecontroleerde, duidelijk gestructureerde muziek. Toch wordt er afgeweken van de gebaande paden. De thema's en/of motieven zijn misschien wel uitgeschreven, maar worden lang niet altijd op gelijke wijze gespeeld. Zoals bij het openingsnummer 'Midas' (een AABA-schema). Het openingsmotiefje van het A-gedeelte wordt na de tweede keer als een coda gespeeld. Dan het B-stuk, dat twee keer verschillend wordt gespeeld. En nogmaals het A-gedeelte, dat bijna afgeraffeld wordt. Loewendie improviseert op sopraan, eerst solo en dan met begeleiding van bas en drums. Van Regteren Altena soleert gestreken, begeleid door de basklarinet. Ten slotte het thema, zij het dat het net even anders wordt uitgevoerd dan aan het begin. In 1967, toen de plaat uitkwam, was 'Darn that dream' voor mij net zo nieuw als de composities van Theo Loewendie zelf. Even lastig en ontoegankelijk. Nu, bijna vijftig jaar later, is deze standard mij vertrouwd geraakt en kan ik veel beter volgen wat de heren ermee doen. Het wordt net even anders gespeeld dan het door de componist op papier werd gezet. Het wordt aangeraakt en er wordt van alles gesuggereerd. Dat maakt het spannender. In zijn improvisatie gebruikt de basklarinettist de hoekstenen van de compositie en speelt daarmee in de sfeer van de compositie. Tegenwoordig luister ik anders naar deze muziek dan toen: beschouwender en met meer overzicht.

In de rubriek 'De Gouwe Ouwe van' zingt een medewerker van Jazzflits de lof over een speciale elpee, cd of dvd uit zijn of haar eigen collectie.

INGEZONDEN

BARNEY WILEN

In de rubriek 'Jazz op de plaat' besprak Hessel Fluitman in Jazzflits 241 de box 'Premier Chapitre' met werk van de Franse saxofonist Barney Wilen uit de periode 1954-1961. Lezer Ben IJpma reageert.

„Fluitman vindt Wilen een begaafd saxofonist die risico's durft te nemen. Dit was zeker het geval toen Vogue in 1957 zijn elpee 'Tilt' uitbracht. Op deze elpee met negen stukken staan vier nummers van Monk: 'Hackensack', 'Blue Monk', 'Misterioso' en 'Think of One'. Op de later uitgebrachte cd staan nog twee niet eerder op elpee uitgebrachte nummers: 'We see' en 'Let's call this'. Dit was zeker gedurfd. Volgens mij speelden Nederlandse jazzmusici in de jaren vijftig nauwelijks nummers van Monk met uitzondering van Misha Mengelberg, die op het Loosdrecht Jazz-concours van 1959 het nummer 'Reflections' uitvoerde. Fluitman mist de opnamen die Wilen met trompettist Donald Byrd voor de uiteindelijk niet gedraaide film 'Jazz in Camera' maakte. De geruststelling is dat die nog gewoon te verkrijgen zijn bij Sonorama. Des te jammer is het dat ook de twee nummers die Wilen op 27 juli 1959 met het Thelonious Monk Quartet opnam voor de soundtrack 'Les Liaisons Dangereuses' van regisseur Roger Vadim, niet in de box zijn opgenomen. Vooral omdat de volledige soundtrack nooit op elpee of cd is uitgebracht. Dit was een mooie kans geweest. Wel zijn opgenomen twee nummers van de andere soundtrack die voor deze film is gemaakt door Art Blakey's Jazz Messengers. Eveneens met Barney Wilen op tenor- en sopraansax. Deze opnamen dateren van 28 en 29 juli 1959. Beide opnamen zijn geproduceerd onder supervisie van de Franse 'music director' Marcel Romano, die ook de supervisie had over de soundtrack van de film 'Ascenseur pour l'échafaud' van een Miles Davis Quintet met Barney Wilen. Het merkwaardige verhaal, dat voor dezelfde film direct achter elkaar twee soundtracks zijn gemaakt onder supervisie van Marcel Romano, wordt door Robin D. G. Kelly in zijn boek 'Thelonious Monk – The life and times of an American original' als volgt verklaard.
...vervolgt op de volgende pagina

DE BESTE VAN JAZZWISE

Phronesis. (Persfoto)

Elk jaar kiezen de medewerkers van het Britse blad Jazzwise hun cd's van het jaar. De laatste vijf jaar kregen deze cd's de meeste stemmen:

- 1 Phronesis**
Alive (Edition)
- 2 Gregory Porter**
Water (Motéma)
- 3 Courtney Pine**
House Of Legends (Destin-E)
- 4 Wayne Shorter Quartet**
Without A Net (Blue Note)
- 5 Michael Woltny Trio**
Weltentraum (ACT)
- 6 Charles Lloyd**
Mirror (ECM)
- 7 Ambrose Akinmusire**
When The Heart Emerges (Blue Note)
- 8 EST**
301 (ACT)
- 9 Kenny Garrett**
Pushing The World Away
(Mack Avenue)
- 10 Phronesis**
Life To Everything (Edition Records)
- 11 Keith Jarrett/Charlie Haden**
Jasmine (ECM)
- 12 Marius Neset**
Golden Xplosion (Edition)
- 13 John Surman**
Saltash Bells (ECM)
- 14 Stan Tracey Quintet**
The Flying Pig (ReSteamed)
- 15 Christine Tobin**
A Thousand Kisses Deep (Trail Belle)
- 16 R Wyatt/G Atzmon/R Stephen**
For The Ghosts Within (Domino)
- 17 Kurt Elling**
The Gate (Concord)
- 18 Christine Tobin**
Sailing To Byzantium (Trail Belle)
- 19 Sons Of Kemet**
Burn (Naim)
- 20 Ambrose Akinmusire**
The Imagined Saviour
Is Far Easier To Paint (Blue Note)

De lijst is te vinden in het augustusnummer van Jazzwise: "No list like this can ever be considered 'definitive', but every one of these albums is outstanding, and they are sure to inspire many new voyages of musical discovery"

INGEZONDEN VERVOLG

Oorspronkelijk was het de bedoeling dat Thelonious Monk met zijn kwartet de soundtrack zou maken voor de film 'Les liaisons dangereuses'. Hij zou in het voorjaar van 1959 een korte tour maken naar Parijs om daar twee concerten te geven. Deze tour werd echter geschrapt. Regisseur Roger Vadim en Marcel Romano besloten daarom zelf om in mei 1959 naar New York te gaan om met Monk de soundtrack voor de film te bespreken. Ze ontdekten al snel dat het vrijwel onmogelijk was om op korte termijn een gesprek met Monk te hebben. Monk had veel verplichtingen in verband met optredens in Chicago en op het Newport Jazz Festival van begin juli. Kort na het Newport Festival overleed zijn goede vriend, drummer Shadow Wilson op 39-jarige leeftijd. In de tweede helft van 1957 was hij de vaste drummer van het Monk kwartet met saxofonist John Coltrane. Een week na het overlijden van Shadow Wilson overleed ook Billy Holiday op 44-jarige leeftijd.

Door het overlijden van Wilson en Holiday raakte Monk in een sombere stemming en was hij geheel uit zijn doen. Hij kon het niet opbrengen om zich te focussen op de soundtrack voor de film. Hoewel Vadim en Romano verschillende pogingen deden om wat muziek van Monk te krijgen lukte dit niet. Het lukte zelfs niet om hem een contract te laten tekenen. Vadim kon niet langer in New York blijven en keerde terug naar Parijs. Romano bleef achter in New York om te proberen alsnog een deal met Monk te maken. Als voorzorgmaatregel zocht hij ook contact met pianist Duke Jordan. Met Jordan kwam hij overeen om originele muziek te schrijven voor de film. Uit te voeren door Art Blakey's Jazz Messengers. In het geval het met Monk echt niet zou lukken hij ten minste muziek zouden hebben.

Op 26 juli tekende Monk uiteindelijk een contract en belde saxofonist Charlie Rouse, bassist Sam Jones en drummer Art Taylor om te repeteren voor de opnamen. Op verzoek van Romano nodigde hij ook Barney Wilen uit om met zijn kwartet mee te spelen. Wilen was in Amerika voor een optreden op het Newport Jazz Festival van een paar weken eerder. Voor de soundtrack nam hij nummers uit zijn gebruikelijke repertoire op: 'Monk's mood', 'Off minor', 'Crepuscule with Nellie', 'Let's cool one' (twee keer), 'Rhythm-a-ning', 'Pannonica' (twee keer), 'Ba-lu-Bolivar-Ba'lues-Are' (twee keer) en 'Epistrophy' (twee keer). De enige uitzonderingen waren pianosoli van een gospelhymne 'We'll understand it better, by and by' en 'Untitled blues'. Monk nam alle nummers op in de Nola Studios in New York op 27 juli.

Op 28 en 29 juli ging Art Blakey de studio in om samen met trompettist Lee Morgan, de pianisten Bobby Timmons en Duke Jordan, bassist Jimmy Merritt en wederom Barney Wilen de muziek die Jordan had geschreven voor de soundtrack op te nemen. Zowel Vadim als Romano was tevreden met de resultaten van de beide opnamen. Met de muziek van Monk en van Art Blakey's Jazz Messengers hadden ze meer dan genoeg materiaal voor een passende soundtrack. De soundtrack van Art Blakey's Jazz Messengers is door Fontana op cd uitgebracht. Delen van de soundtrack van Monk zijn alleen te horen op de videoversie van Castle Pictures VHS CAS9021.

Jammer dat de twee nummers 'Rhythm-a-ning' en 'Crepuscule with Nellie', waarop Barney Wilen meespeelt, niet in de box 'Premier Chapitre 1954-1961' zijn opgenomen. Welke maatschappij brengt nog eens de volledige versie van deze soundtrack van Thelonious Monk met Charlie Rouse, Sam Jones, Art Taylor en Barney Wilen op cd uit?"

Ben IJpma, Heemskerk

[De redactie van JazzFlits behoudt zich het recht voor om ingezonden stukken in te korten, te redigeren of te weigeren.](#)

OVERLEDEN

Van Alexander, 19 juli 2015 (100)

Amerikaanse bandleider; eigenlijke naam: Alexander Van Vliet Feldman. Leidde een bigband van 1938-1943, hield zich daarna op in de Californische studio's als arrangeur-componist. Overleed in LA.

John Taylor, 17 juli 2015 (72)

Britse pianist, die vanaf de jaren zestig speelde met iedere Brit van enige betekenis in de jazz (Alan Skidmore, John Surman, Kenny Wheeler). Verbreedde zijn werkterrein op het Europese vasteland in diverse gedaanten: als begeleider, met eigen groepen (Azimuth) en in het muziekonderwijs. Stierf in Segré bij Angers, West-Frankrijk.

Howard Rumsey, 15 juli 2015 (97)

Was de eerste bassist in de band van Stan Kenton. Kreeg grote bekendheid door de door hem georganiseerde jam sessions en de daaruit in 1951 voortgekomen Lighthouse All Stars, genoemd naar het etablissement dat hij runde in Hermosa Beach, Californië.

Masabumi Kikuchi, 6 juli 2015 (75)

Japane pianist. Zijn werkterrein was afwisselend Japan en Amerika. Trad op met de groten der aarde: Sonny Rollins, Elvin Jones, Gil Evans, Miles Davis, Paul Motian. Stierf in New York.

Garrison Fewell, 5 juli 2015 (61)

Amerikaanse gitarist. Kreeg les van Pat Martino, speelde voornamelijk in kleine bezettingen, onder meer in duo's met collega-gitaristen, zoals in de jaren tachtig in Maastricht met Joep van Leeuwen. Was vooral werkzaam in het onderwijs, in woord en geschrift.

Joerg Reiter, 2 juli 2015 (56)

Duitse pianist. Was op vele terreinen thuis: symfonieorkesten, bigbands, begeleidingen van popzangers, en op dat van het muziekonderwijs. Vormde in 1992 een duo met Ack van Rooyen. Stierf in Mannheim.

Hal Gaylor, 25 juni 2015 (85)

De van oorsprong Canadese bassist werkte in tal van combinaties, waaronder die van Chico Hamilton en pianist Walter Norris (in The Trio), begeleidde met de Engelse pianist Ralph Sharon jarenlang Tony Bennett, en ging in 1972 op tournee met het Benny Goodman sextet. Had de laatste veertig jaar te kampen met gehoorproblemen. Stierf in Middletown, NY.

jjm

Volg het jazznieuws op de voet. Ga naar:

<http://www.twitter.com/jazzflits>

FESTIVALS SEPTEMBER

Hilde Vanhove komt naar Mechelen. (Foto: Jos L. Knaepen)

JAZZ IN HET PARK

Zuidpark, Gent

3 tot en met 6 september 2015

(<http://bit.ly/1ISRwC5>)

Met onder anderen: Bas Bulteel, Nathalie Loriers/Tineke Postma/Philippe Aerts, Eve Beuvens Heptatomic, Yves Peeters Gumbo, Igor Gehenot, Jan de Haas, Amina Figarova.

LAREN JAZZ FESTIVAL

Singer, Laren

5 september 2015

(<http://www.larenjazz.nl/>)

Met onder anderen: Dutch Concert Big Band, Frank in Person, Gare du Nord, Teus Nobel, Landesbergen De Rijk Combo.

JAZZ AT HOME

Binnenstad, Mechelen

5, 12 en 13 september 2015

(<http://www.jazzathome.be/>)

Met onder anderen: Carlo Nardoza, Chris Joris, Dré Pallemarts, Celano/Baggiani Group, Hilde Vanhove, Yvonne Walter.

JAZZ ON THE CORNER

Estrado, Harderwijk

11, 12 september 2015

(<http://estrado.nl/>)

Met onder anderen: Goat Music, Soul Snatchers, Scott Hamilton, Johan Clement, Leah Kline, Izaline Calister.

LATE SUMMER JAZZ UDEN

Markant, Uden

18, 19 september 2015

(<http://www.latesummerjazz.nl/>)

Met onder anderen: Cubop City Big Band, Anton Goudsmit, Francesca Tandoi, Sebastiaan van Bavel, Esther van Hees, Jeroen van Vliet, Nederlands Jeugd Jazz Orkest.

SAINT JAZZ

Saint-Josse-Ten-Noode

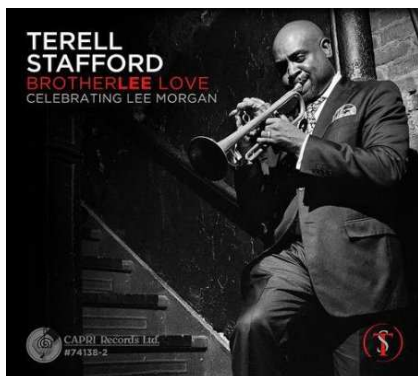
24, 25, 26 september 2015

(<http://saintjazz.be/>)

Met onder anderen: Fabrice Alleman, Toine Thys, André Ceccarelli, Lionel Loueke.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 10 augustus 2015

- 1 Terell Stafford
Brotherlee Love (Capri)
- 2 Steve Davis
Say When (Smoke Sessions)
- 3 Robert Glasper Trio
Covered (Blue Note)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(\[www.jazzweek.com\]\(http://www.jazzweek.com\)\)](#).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Arne Van Coillie, Mike del Ferro, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Jan Nieuwenhuis, Roos Plaatsman en Jorre Reynders.

• **Fotografie:** Tom Beetz, Jos Krabbe, Joke Schot, Jean Schoubs, Willem Schwertmann. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis.

Abonnementen: Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat.

Adverteren: Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com.

Bijdragen: **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

VARIA

Jazz Middelheim. (Foto: Bruno Bollaert)

Jazz Middelheim zoekt foto's oude edities

In 2016 zal het festival Jazz Middelheim 35 jaar bestaan. Om die mijlpaal luister bij te zetten, staan tal van feestelijkheden op het programma. Een daarvan is een foto-expositie verdeeld over 35 plekken in het hart van Antwerpen. De organisatie van het festival is op zoek naar foto's hiervoor. "Uiteraard zetten we deze expo niet op met alleen podiumfoto's of eigen beeldmateriaal", vervolledigt Peter Zwervagher, curator van de expo. "Maar we vragen ook aan de festivalgangers om in hun persoonlijk archief te duiken en foto's op te snorren die dan mogelijk ook worden geëxposeerd op een van de 35 locaties in de stad. Het kan zowel gaan om intieme snapshots als grote prints, zowel sfeer- als panoramische foto's." Wie beschikt over dergelijk beeldmateriaal of andere vragen heeft, mag een mail sturen naar peter@jazzmiddelheim.be. De 34ste editie van Jazz Middelheim vindt plaats van 13 tot en met 16 augustus in Park den Brandt te Antwerpen.

Het nieuwe seizoen van JazzLab Series

Pianist Bas Bulteel bijt in **september** de spits af. Met zijn trio bracht hij het debuutalbum 'Coming Home' uit, dat door Klara gelauwerd werd als het beste jazzalbum van 2014. Voor de **oktobertournee** staat het jazztrio Massot, Florizoone & Horbaczewski, samen met sopraan Claron McFadden op het programma. Het duo Keenroh – met de combinatie piano/dwarsfluit – goes extra large en staat in **november** op de planken. Pieter Claus en Lander Gyselinck geven in **december** met Sinister Sister een jazzy draai aan het repertoire van Frank Zappa. Voor de tournee van **januari** treedt de Antwerpse band Les Blauw, onder leiding van Björn Eriksson (bekend van The Broken Circle Breakdown Band), in de voetsporen van de grote Belgische jazzlegende Django Reinhardt. In **februari** trakteert Machtelinckx/Badenhorst/Jensson/Wouters, het kwartet rond de Gentse gitarist Ruben Machtelinckx, op luistermuziek tussen filmische kamerjazz en lyrische folk. Christophe Devisscher heeft een eigen ensemble opgericht, waarmee hij de **maarttournee** verzorgt. Sander De Winne "Trækfugle" gaat de Scandinavische toer op met het Deense vrouwenkoor IKI, vanuit een gemeenschappelijke fascinatie voor oude religieuze koormuziek (**april**). In de double bill van **mei** zet JazzLab Series de pianisten David Thomaere en Fabian Fiorini naast elkaar.